

Arrest

nr. 175 794 van 4 oktober 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE KAMERVOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van 26 september 2016 tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies) en tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13 sexes), op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2016 om 16.15 uur.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Alexander ALENKIN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Verzoeker is het Rijk binnengekomen op 16 mei 2014 met een visum type D op basis van een beroepskaart. Verzoeker was als zaakvoerder van een vennootschap in het bezit van een A-kaart, geldig tot 11 maart 2016. Zijn beroepskaart was geldig van 13 februari 2014 tot 12 februari 2016. Op 12 april 2016 werd de door verzoeker aangevraagde verlenging van zijn beroepskaart afgewezen door de Dienst Economische Migratie. Op 11 mei 2016 trof de verwerende partij een beslissing tot weigering verlenging van het tijdelijk verblijf dat hem toekend was op basis van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet en trof ze tevens een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen werden op 9 augustus 2016 betekend. Deze beslissingen werden niet aangevochten.

1.2. De in de aanhef van dit arrest vermelde bijlage 13 septies vormt de thans eerste bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“ (...) REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 09.08.2016.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 09.08.2016. Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene kwam op 16.05.2012 het Rijk binnen met een geldig visum type D. De hernieuwing van zijn beroepskaart werd op 12.04.2016 geweigerd door de Dienst Economische Migratie en vervolgens weigerde de DVZ op 11.05.2016 het tijdelijk verblijf van betrokkene te verlengen. Deze beslissing ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) geldig 30 dagen. Deze beslissing en dit bevel werden hem betekend op 09.08.2016. Het op 18.05.2016 bij de Griffie van de Raad voor Economisch Onderzoek inzake Vreemdelingen ingediende beroep tegen deze beslissing tot weigering van hernieuwing van de beroepskaart heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar de Russische Federatie wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is”.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Reden waarom geen termijn voor een vrijwillig vertrek.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 09.08.2016

(...)”.

1.3. Aan verzoeker werd diezelfde dag, onder een bijlage 13sexies, een inreisverbod opgelegd voor de duur van 2 jaar. Dit vormt de tweede bestreden beslissing.

De repatriëring van verzoeker is voorzien op 7 oktober 2016.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing voor zover ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met oog op verwijdering

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt op dat in zoverre het de bedoeling zou zijn van verzoeker om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten die besloten ligt in de eerste bestreden beslissing, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet tegen een maatregel van vrijheidsberoving een beroep kan ingesteld worden bij de raadkamer van de correctionele rechtbank. Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van deze vordering kennis te nemen.

De vordering tot schorsing is derhalve onontvankelijk voor zover ze ingediend werd tegen de beslissing tot vasthouding met oog op verwijdering die besloten ligt in de eerste bestreden beslissing. De exceptie van onontvankelijkheid van de vordering, opgeworpen in de nota met opmerkingen voor zover het gericht is tegen deze beslissing tot vasthouding, is gegrond.

3. Over de vordering tot schorsing voor zover ze gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het PR RvV bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten

In casu bevindt verzoeker zich in een situatie waarbij hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet of ter beschikking is gesteld van de regering. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

Voor wat betreft het inreisverbod

Onder het kopje “*b. De situatie van hoogdringende*” van zijn verzoekschrift betoogt verzoeker als volgt:

“De situatie is duidelijk aanwezig in geval van verzoeker. Hij maakt een voorwerp uit van een uitwijzingsbevel (zie bestreden beslissingen). Dit bevel is imminent en verzoeker wacht op elk moment op zijn effectieve repatriatie”.

Verzoeker toont hiermee niet aan dat een hoogdringende behandeling van de vordering tot schorsing vereist is voor zover het gericht is tegen het inreisverbod en dat indien de vordering zou worden ingesteld via de gewone schorsingsprocedure deze onherroepelijk te laat zou komen om nog enig nuttig effect te sorteren. De summiere uiteenzetting van verzoeker inzake de voorwaarde van het uiterst dringend karakter van de vordering verwijst naar de eerste bestreden beslissing (bijlage 13 septies), met name het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering, en volstaat niet om aannemelijk te maken dat een gewone schorsingsprocedure te laat zou komen voor zover de vordering het inreisverbod (bijlage 13sexies), thans de tweede bestreden beslissing, tot voorwerp heeft. Verzoeker brengt immers geen enkel concreet gegeven aan waaruit blijkt dat zijn onmiddellijke terugkeer op het Belgisch grondgebied absoluut noodzakelijk zou zijn waardoor het inreisverbod met onmiddellijke ingang zou moeten worden geschorst om te vermijden dat het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel, in zoverre dit in onderhavig geval voldoende werd uitgewerkt, zich zou voltrekken.

Er is niet voldaan aan de voorwaarde van het uiterst dringend karakter van de vordering voor zover deze werd ingediend tegen de tweede bestreden beslissing. Deze vaststelling volstaat om te besluiten dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid met betrekking tot het inreisverbod dient te worden verworpen.

De vordering tot schorsing wordt derhalve enkel verder behandeld voor zover ze gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden.

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In wat als een enig middel kan beschouwd worden, voert verzoeker een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 8 EVRM.

Verzoeker schetst uitgebreid zijn persoonlijke situatie en legt uit waarom hij geen gevolg gaf aan het in punt 1 bedoelde bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 9 augustus 2016. Dit is ook het enige wat verzoeker ter terechtzitting benadrukt. Verzoeker stelt vervolgens in zijn verzoekschrift dat de bestreden beslissing niet correct is omdat er materiële fouten inzitten. In dit verband wijst hij erop dat hij op 16 mei 2014 het Rijk binnenkwam en niet op 16 mei 2012. Verder acht verzoeker de bestreden beslissing “*niet opportuun*”, en “*te streng*”. Voorts is verzoeker van oordeel dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM. Hij wijst daarbij op het feit dat zijn privéleven zich momenteel uitsluitend in België afspeelt. Hij specificeert dat zijn economische activiteiten in België zijn privéleven vormen en dat de verwerende partij nagelaten heeft om hiermee rekening te

houden. Verzoeker betoogt dat “privacy” een brede invulling kent en het recht geeft om “relaties aan te gaan met andere menselijke wezen”, hij geeft een theoretische uiteenzetting over artikel 8 EVRM, en maakt gewag van zijn “vitale entourage” en zijn “sociale en affectieve cirkel”. Vervolgens haalt verzoeker ook nog zijn familiaal leven aan, wijst hij op de aanwezigheid van familie alhier en haalt hij ook nog een partner aan.

3.3.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen bevat waarop ze gesteund is. De Raad stelt verder vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, waarin opgeworpen wordt dat de motivering niet correct is, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3.2.3. Verzoeker kan bezwaarlijk verwachten dat de Raad de bestreden beslissing schorst omdat ze behept is met een materiële vergissing door een verkeerde binnenkomstdatum te vermelden. Verder acht verzoeker de bestreden beslissing “niet opportuun”, en “te streng” maar met deze overtuiging toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. De aangevoerde kritiek van verzoeker geeft te dezen blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van zijn zaak, doch het onderzoek van deze andere beoordeling noopt de Raad tot een opportuniteitsonderzoek, wat niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort.

3.3.2.4. Verzoekende partij maakt gewag van een privé- en familieleven dat hij in België leidt in de zin van artikel 8 EVRM, maar de Raad dient op te merken dat het administratief dossier geen enkel element bevat dat hierop wijst. Verwerende partij kan bezwaarlijk verweten worden geen rekening gehouden te hebben met het gestelde in artikel 8 EVRM als er geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een familieleven en een privéleven die onder de bescherming vallen van artikel 8 EVRM. Verzoeker concretiseert voorts op geen enkel ogenblik zijn familieleven en toont helemaal niet aan dat hij alhier een familie of een partner heeft. Uit het gestelde in punt 3.3.2.1 blijkt verder dat verzoeker zijn privéleven in België erg vaag omschrijft en evenmin concretiseert. De “*vitale entourage*” en de “*sociale en affectieve cirkel*” alsook “*de relaties met andere menselijke wezens*” die verzoeker zou ontwikkeld hebben naar aanleiding van zijn economische activiteiten in België worden nergens nader toegelicht.. Ten overvloede, zelfs indien het bestaan van een privéleven in België dient te worden weerhouden, dient Raad op te merken dat de banden met België die gedurende ruim twee jaar ontwikkeld werden, niet zodanige bijzondere feiten of omstandigheden zijn dat – gelet ook op onder meer het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi tegen het Verenigd Koninkrijk, JV 2008/191 – op grond daarvan uit het recht op respect voor verzoekers’ privéleven de positieve verplichting voortvloeit verzoeker hier te lande verblijf toe te staan. Artikel 8 EVRM legt verdragsstaten ook niet de verplichting op om een vreemdeling verder op het grondgebied te laten verblijven op grond van economische activiteiten als hij niet over de nodige vergunningen daartoe beschikt, quod in casu. De bestreden beslissing verhindert ook niet dat verzoeker ooit nog economische activiteiten uitoefent in België en hier in dit verband relaties ontwikkelt als hij daartoe de nodige vergunningen bekomt alsook een opheffing of intrekking van het inreisverbod, als een gewoon schorsings- en annulatieberoep hiertegen geen soelaas biedt.

Dienvolgens is het enig middel prima facie niet gegrond. Er werd geen ernstig middel ontwikkeld met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten.

4. Het gestelde in punt 3 volstaat om de vordering af te wijzen voor zover ze werd ingediend tegen het inreisverbod en het bevel om het grondgebied te verlaten. Aangezien in beide gevallen niet is voldaan aan één van de voorwaarden waaraan moet worden voldaan opdat de vordering tot schorsing kan worden ingewilligd, dringt een uitspraak over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering, door de verwerende partij opgeworpen in haar nota voor zover ze gericht zijn tegen het inreisverbod en het bevel om het grondgebied te verlaten, zich in deze stand van het geding niet op.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

Kamervoorzitter,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

M. EKKA